

meg, kínai maradiságot, teljes tespedést idézne elő az, ha minden kormánynak csak az a föladata lenne, hogy a vele azonos pártbeli előd akarát vakon végrehajtsa. Ilyet érett férfiakról, önálló egyéniségektől kívánni sem lehet. De nemcsak alkotmányellenes, hanem kicsinyesen rosszhi szemű is az ily kívánság. S méltó e komoly emberekhez, hogy ily primitív módon akarnak az előző és a mostani kormány közt ellentéteket keresni?

Ily eszközökkel akarják megbontani egy nagy kormányzó párt egységét, amely céltudatosan és szilárdul tudott eddig is sikert siker után aratni.

Egy millió százezer korona kölcsönt vesz föl Szeged.

— A pénzügyi-bizottság ülése. —

(Saját tudósítónktól.) Ma délután négy órakor Bokor Pál helyettes-polgármester elnöklésével ülést tartott a pénzügyi bizottság, hogy a legsürgősebb beruházásokra szükséges összegek előteremtése dolgában határozzon. Balogh Károly pénzügyi tanácsos előadó sorolta föl azokat a beruházásokat, amelyeknek a költségeit a közgyűlés már megszavazta. Összesen egy millió százezer korona kell a legsürgősebb építkezésekre s miután a városi alapokat már erősen igénybe vették, más feledezetet pedig nem találtak, a bizottság az összegnek kölcsön útján való fölvételét hozza javaslatba. Az ülésről az alábbi részletekben számolunk be:

Az ülés megnyitása után Balogh Károly pénzügyi tanácsos ismerteti az ülés tárgyát. Előbb azokat a beruházásokat ismereti, amelyeknek a költségeit a közgyűlés már megszavazta, de arra feledezetet még nem találtak. Ilyen a zenepalota, amelynek mielőbb való fölépítését a közgyűlés már elrendelte és utasította a tanácsot, hogy a hiányzó 300,000 koronára keressen fedezetet.

Balogh Károly azt javasolja, minthogy a rendelkezésre álló tőkék már nagyon le van-

nak kötve, függő kölcsönt keressen a város.

— Előbb talán azt látnánk, hogy mennyi kell a közgyűlés által megszavazott beruházásokra, — szól közbe Weiner Miksa.

Balogh Károly: Kérem, mindjárt elősorolom. Tehát a zenepalotára 300,000, az új szegedi ártézi kutra 20,500, a magánjárdák elkészítésére 142,700, a Buvártó feltöltésére 400,000 és a Vásárhelyi-sugáruton levő rendőrlaktanyára 14,000, a köztisztasági telepre 64,334 korona.

Bemutatja ezután a szegedi ipartestület kérvényét, amely azt kéri, hogy a város adjon 100,000 korona kölcsönt a bajba jutott ipari egzsztenciák fölsegítésére, illetőleg ennyi kölcsönrel járuljon hozzá a város az iparosok hitelszövetkezetének létesítéséhez.

A tüzerlaktanya telkének megváltására az előadó szerint 232,266 korona szükséges.

Bokor Pál elnök, bár aktaszerűen nem tartozik a bizottság elé, mégis azt ajánlja, hogy a vásárcsarnok ügyével is foglalkozzanak, mert ez is a sürgős építkezések közé sorozható.

A bizottság nem kívánja a vásárcsarnok ügyét tárgyalni.

A zenepalota dolgában az előadó javaslatára úgy határozott a bizottság, hogy előnyös függő kölcsön fölvételét javasolja a közgyűlésnek.

Az újszegedi ártézi kut 20.500 koronás költségét a Pester Lloyd-alapból javasolja fedezni a bizottság.

A járdaköltségekre szükséges 142,7000 koronát szintén a fölveendő kölcsönből kívánja fedezni a bizottság.

A Buvártó feltöltése ügyében, miután Ungár vállalkozó az eddigi föltételek szerint nem hajlandó a munkát teljesíteni, azt ajánlja, forduljon a város a magyar államvasutakhoz, hogy mennyiért vállalná el a máv. a Buvártó feltöltését.

Wimmer Fülöp nem helyesli ezt. Szerinte meg kell adni a lehetőséget Ungár vállalkozónak, hogy a Buvártavat föltölthesse.

Obláth Lipót ugyanezen a véleményen van.

A bizottság kimondja, hogy a vállalkozót kötelezni kell a föltételek betartására, majd úgy határoz, hogy a feltöltésre szükséges 400,000 koronának kölcsön útján való előteremtését hozza javaslatba.

A trágyagödrök ásására és az azokhoz vezető utak készítésére szükséges 64,334

korona előteremtését szintén kölcsön útján javasolja a bizottság.

Az iparosok kérelme ügyében Balogh Károly azt javasolja, hogy mivel a városnak erre a célra pénze nincsen, ne adja meg a kölcsönt.

Wimmer Fülöp és Weiner Miksa szerint szintén nem teljesíthető az iparosok kérelme, mert egyrészt a kölcsönt nem látják eléggé biztosítottnak, másrészt ha a városnak csakugyan nincs pénze, akkor hiábavaló minden próbálkozás.

A bizottság ezután úgy határoz, hogy az iparosok kérelme fölött napirendre tér.

Az összes fölsorolt beruházásokra az előadó szerint egy millió százezer korona kell. A bizottság határozatilag kimondotta, hogy ennek az összegnek előnyös kölcsön útján való fölvételét hozza javaslatba, miután a korábbi beruházásokra az összes alapok már kimerültek. Az egy milliós kölcsön fölvételének részleteire vonatkozólag a tanács fog előterjesztést tenni a közgyűlésnek.

Széchenyi Aladár nem ad programot.

— Készülődés az aradi választásra. —

(Saját tudósítónktól.) Aradon izgalomban élnek az emberek. Hogyne, a magyar ellenzék harca abban merül most ki, hogy behozza az ellenzéki jelöltet: Széchenyi Aladár grófot. Különösen az adott nagy lendület az ellenzéknek, hogy Tisza István gróf kijelentette, miszerint el se megy aradi híveihez programbeszédet adni. Mint miniszterelnök, ugyanis az ország előtt bizonyítom be, milyen programot oldok meg, — gondolhatta Tisza és gondolhatják az aradiak is. Tehát Aradon lehet agitálni, — kapott észbe az ellenzék s vasárnap — tegnap — agitáltak is, szinte egész nap beszédektől volt hangos a város. Megjelent a jelölt, Széchenyi Aladár gróf is, szintén beszélt. Az ő beszédéből a legfontosabb az a mondás, hogy nem ad részletes programot. Az bizony feltűnést keltett, mert mint mondják, az ellenzéknek évek óta nincs már programja s a függetlenségi fuziót állítólag azért csinálták meg, hogy egységes programot adjanak. S akkor jön az aradi programbeszéd — program nélkül!

Széchenyi Aladár gróf, az egyesült függetlenségi párt aradi jelöltje, vasárnap délelőtt érkezett Aradra. Vele jött Apponyi Albert gróf, Zichy Aladár gróf, Bakonyi Samu, Barabás Béla, Mandorff Géza báró, Beck Lajos, Urmánczy Nándor, Justh János, Kun Béla, Kelemen Béla, Bartos János országgyűlési képviselők, Kemény Árpád báró főrendiházi tag, a szociáldemokrata párt képviselőjében Landler Jenő dr. és Klárik Ferenc.

Békéscsaba állomáson az aradiak küldöttség várta és üdvözölte a jelöltet és kíséretét. Az aradi állomáson lelkes volt a fogadás. A pályaudvart és a környékét tengernyi nép lepte el. Kivonult a város aprajánagyja, a szociáldemokrata párt egymaga mintegy háromezer embert sorakoztatott föl.

Wieser Lajos pártelnök üdvözlő beszédére Széchenyi Aladár gróf szíves szavakban válaszolt, majd Apponyi Albert gróf és Zichy Aladár gróf mondott néhány lelkesítő szót.

Hosszu menetben vonultak ezután be a Középponti-szállóba. A szálló előtt várakozott az érkezőkre Károlyi Mihály gróf, aki már szombaton este megérkezett Aradra és még aznap két pártgyűlésen vett részt.

A népgyűlés, amelynek keretében Széchenyi Aladár gróf elmondta programbeszédét, délután öt órakor zajlott le a Szabadság-

talán anya is! ... Beszélt ... és nem tudtam szenvedni, mikor megtudtam, hogy boldog ...

Aztán én is beszéltem. Mitsem titkoltam életemből. Vajjon látta-e fakó, koravén arcom ... Hirtelen szánalommal mormogá:

— Ah! ha már az ember csak áldozatai romjain építheti föl boldogságát, miért épen önnek kellett az én áldozatomná válnia ... önnek, aki szeretett?

Szerettem? ... minő vészes szót ejtett ki ajkai? Kábán, meredten bámultam rá, mint az alvó, akit egy hirtelen lökés fölébreszt álomból ... Lelkem mélyében föltámadtak a régi képek. Láttam Anitát, úgy, amint először tünt szemembe, a hegymenti házban ... újra átéltem visszatérésem irtózatos óráját ... S e borzalmas pillanatot választá Anita arra, hogy gyöngéden felém hajolva, szíve szánalmát fejezze ki ... Aztán majd nyugodt lelkiismerettel visszatér a másikhoz ... Hirtelen örülettel, ujjaim karcsu fehér nyaka köré szorítám, oly erővel, hogy nyakcsontjait éreztem ujjaim nyomása alatt.

Egy hangot sem hallatott. Néma csönd fogott körül. S én, mintha misem történt volna, nyugodtan távoztam.

Aztán hosszú napokon át csak füst volt körülöttem ... Az ópium feketé, áthatlan füstje ... Ujra elnyertem a félmegsemmisülés édes érzését. Találkozásom Anitával, akár való volt, akár csak képzeletem szülötte, nem bírt elég erővel ahhoz, hogy fölrázzon kábultságomból. S midőn Franciaországba visszatértem, a következő meglepetés várt rám: Don Pablo egy már régebből keltezett le-

vele, rövid, egyszerű, nemesen szomorú. Arra kért, ne átkozzam többé gyáván meggyilkolt leánya emlékét. A halottnak megbocsátani még azoknak is kötelességük, akiket megsemmisítettek ... Imádkozzam érte! ... A részleteket nem írta meg, csak annyit, hogy a gyilkos, akit kézrekerítettek, megbűnhődött vétkeért ...

Csönd állt be. Aztán új hangon, mintha valaki nagyon távolról beszélne, így folytatta:

— Ki deríti föl e talányt? Valóban megöltem-e Anitát? Vagy talán az ópiumszülete kába álmomban képzeletemnek megadatott meggyilkolása tanujává válni? S ekkor sajnálva, hogy nem én öltem meg, ugyancsak képzelem avatott gyilkossá? ... igaz, a lelkiismeret sosem furdalt ... s világosabb pillanataimban képtelenségnek véltem, hogy ujjam abba a felséges hattyunyakba vágjam ... És mégis! ... mily igaz élettéljességgel csattogott a csalóány éneke, azon az álomszerű estén! ... Tudni szeretném ... Tudni! De mi hasznomra válna, fölkeresni don Pablót és kikérdezni a valót? ... erőm sem volna e nagy utra ... Bah! türelem ... Ha a fekete füst hosszú esztendői után valaki, mint én is, minden érzését elveszíti s eltompult érzékeivel már vágyódni, nyugtalankodni sem tud, közel az óra, amelyben a sir tuloldalán kergeti az árnyakat ... S akkor talán Anita, kit végre örökre föltalálok, maga nyújtja a talány kulcsát a nagy, végtelen éjszakában, amelyben a halottak előtt minden oly világos ...